

Brussel, 31 mei 2017
(OR. en)

9317/17
COR 1

Interinstitutioneel dossier:
2016/0190 (CNS)

JUSTCIV 113

NOTA

van:	het voorzitterschap
aan:	het Comité van permanente vertegenwoordigers/de Raad
nr. vorig doc.:	WK 5263/17
Nr. Comdoc.:	10767/16
Betreft:	Voorstel voor een verordening van de Raad betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en betreffende internationale kinderontvoering (herschikking) - Oriënterend debat

In document 9317/17 INIT dient punt 9 op bladzijde 3 als volgt te worden gelezen:

9. Het recht van het kind om in de gelegenheid te worden gesteld te worden gehoord is beschermd bij artikel 24, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, alsmede bij artikel 12 van het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind ("VRK"). Het wordt ook geacht integraal deel uit te maken van het verlenen van een eerlijk proces uit hoofde van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het verlenen van een recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven uit hoofde van artikel 8 van dat verdrag. In 2005 zijn bij verordening Brussel II bis de normen voor procedures binnen de EU in het kader van het Verdrag van 's Gravenhage van 1980 aangescherpt. Krachtens dit verdrag is er geen uitdrukkelijke verplichting tot het horen van het kind, maar **artikel 13, tweede alinea**, van dit verdrag voorziet in de mogelijkheid dat de terugkeer van het kind wordt geweigerd indien het kind zich verzet tegen zijn terugkeer en een leeftijd en mate van rijpheid heeft bereikt die rechtvaardigt dat met zijn mening rekening wordt gehouden.

Bij artikel 11, lid 2, van verordening Brussel II bis is bijgevolg bepaald dat een kind in de gelegenheid wordt gesteld te worden gehoord in terugkeerprocedures in het kader van het Verdrag van 's Gravenhage van 1980 na een internationale ontvoering van kinderen waarbij twee lidstaten zijn betrokken. Volgens de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie verwijst noch artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, noch artikel 42, lid 2, van de verordening Brussel II bis op zichzelf naar het horen van het kind, maar wordt de gelegenheid voor het kind om te worden gehoord in beide vermeld. Het Hof verklaarde tevens dat een kind niet hoeft te worden gehoord indien zulks niet in zijn of haar belang zou zijn of onnodig is. Een kind hoeft ook niet te worden gehoord indien dit vanwege de leeftijd of mate van rijpheid van het kind niet raadzaam wordt geacht.
